

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **H. A.**, zastoupená Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 22, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2020, č. j. 16 A 29/2020 - 29,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 5. 2020, č. j. KRPA–135886–15/ČJ-2020-000022-ZZC, rozhodla žalovaná podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů od omezení osobní svobody. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze, který ji výše uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Městský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobkyně byla dne 13. 2. 2020 kontrolována ve Švýcarsku. Při kontrole bylo zjištěno, že její italský doklad totožnosti je padělaný; platnost italského povolení k pobytu skončilo dne 6. 2. 2020. Švýcarské státní orgány shledaly žalobkyni vinnou ze zneužití či podezření z užití dokladu se zfalšovanou platností či identitou dokladu. Žalobkyně dále porušila vstupní podmínky a nelegálně vstoupila na území Švýcarska, protože neměla vízum. Ze Švýcarska byla proto vypovězena vyhošťovacím příkazem s okamžitým účinkem na období od 14. 2. 2020 do 13. 2. 2023. Dne 26. 5. 2020 byla žalobkyně zajištěna na území ČR; žalovaná zjistila, že žalobkyně je evidována v Schengenském informačním

systému jako nežádoucí cizinec, kterému má být zamezen vstup do Schengenského prostoru. Při výslechu dne 27. 5. 2020 žalobkyně uvedla, že ve Švýcarsku měla problémy. Její cestovní pas byl poškozen, povolení k pobytu v Itálii měla v pořádku. Nevěděla, že je Švýcarskem vedena jako nežádoucí osoba pro schengenský prostor. Na území smluvních států je od roku 2016, v Itálii bydlela v Parmě. Do ČR přicestovala v březnu 2020 za kamarádkou, aby si zde vydělala na cestu do Itálie. Žalobkyně ví, že v ČR smí pobývat pouze s platným dokladem a vízem, není si ale vědoma protiprávního jednání v souvislosti s pobytem na území ČR; má pobytovou kartu Itálie. Cestovní pas řešila s kamarádem ve Švýcarsku, pak jej odeslala do Španělska. V Itálii zatím nežádala o prodloužení pobytu, slyšela, že když má pobytové oprávnění propadlé k 31. 1. 2020, platí do července 2020. V ČR bydlí u kamarádky, její adresu nezná, nikde se nehlásila. Finanční prostředky nemá. Je svobodná, má dvě děti, které žijí v Nigérii. V Itálii má nevlastního bratra, ale nejsou v kontaktu. Příbuzné má v Nigérii, kde může žít v rodinném domě. O žádné překážce vycestování neví.

[3] Městský soud nepřisvědčil žalobkyni, že žalovaná vyšla z nedostatečně a nesprávně zjištěného stavu věci. Uvedl, že žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí zjistila, že žalobkyně je evidována v systému smluvních států a na důvody tohoto záznamu se dotázala švýcarských orgánů. Švýcarská strana odpověděla, že žalobkyně nelegálně vstoupila na území Švýcarska, kde se prokázala padělaným dokladem; jejímu italskému povolení k pobytu skončila platnost 6. 2. 2020. Proto byla z území Švýcarska vypovězena s okamžitým účinkem. Kopie rozhodnutí švýcarského migračního úřadu sice byla do spisu založena až po vydání napadeného rozhodnutí, a žalovaný tedy vycházel z informací, které obdržel v odpovědi ze Švýcarska, záznam v Schengenském informačním systému a informace o důvodech evidence však postačovaly k rozhodnutí o zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť z nich vyplývalo, že žalobkyni byl švýcarskými orgány uložen zákaz vstupu od 14. 2. 2020 do 13. 2. 2023.

[4] Druh protiprávního jednání žalobkyně žalovaná převzala z rozhodnutí švýcarského migračního úřadu; městský soud zdůraznil, že v řízení o zajištění není možno zkoumat věcnou správnost rozhodnutí příslušného orgánu členského státu o zákazu pobytu cizince, ani zda byla v takovém řízení cizinci zajištěna veškerá jeho práva (zde namítané porušení práva na tlumočnicka). Tvrzení žalobkyně nadto považoval městský soud za nevěrohodná. Žalobkyně původně zpochybňovala, že jí byl zákaz pobytu (vstupu) na území Schengenského prostoru vůbec uložen. Po předložení tohoto rozhodnutí i protokolu o jeho převzetí pak nově uvedla, že nebyla řádně seznámena s jeho obsahem. Uvedla také, že nový pas poslala do Španělska a že se ze Švýcarska vydala do ČR, kde měla vydělat peníze na cestu do Itálie. To označil městský soud přinejmenším z geografického hlediska za nelogické, cesta ze Švýcarska do Itálie nevede přes ČR, bez ohledu na tehdejší pandemickou situaci; žalobkyně v ČR také neměla zajištěn žádný příjem. Před žalovanou rovněž uvedla, že má v Itálii nevlastního bratra, při soudním jednání naproti tomu tvrdila, že peníze do ČR jí zaslala její sestra z Itálie. Žalobkyně tvrdí, že v České republice bydlí u kamarádky 3 měsíce, přesto však nezná její adresu.

[5] K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů městský soud konstatoval, že v postupu žalované neshledal žádné deficity a napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné.

[6] Městský soud se neztotožnil se žalobkyní ani v tom, že žalovaná měla namísto zajištění využít některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uložení těchto mírnějších opatření totiž předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření závisí také na důvodu zajištění.

pokračování

Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince. Žalovaná se vypořádala se všemi možnostmi, které přicházely v úvahu, a řádně odůvodnila, proč jich nevyužila. Z protokolu o podání vysvětlení je také zřejmé, že žalobkyni o možnostech užití zvláštních opatření dostatečně informovala. Co se týče zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) citovaného zákona, žalovaná akcentovala, že žalobkyně svůj pobyt v ČR neohlásila, nemá zde povolen žádný pobyt, a nemůže tedy ani uvést adresu místa takového pobytu a zdržovat se tam. Finanční záruku dle § 123b odst. 1 písm. b) žalobkyně nenabídla, naopak výslovně sdělila, že nemá žádné finanční prostředky. Městský soud se s tímto posouzením ztotožnil; přisvědčil současně žalované, že žalobkyně o sobě vytvořila značně nedůvěryhodný obraz, a nelze se proto domnívat, že by se správními orgány spolupracovala a dodržela uložená opatření. Není ani zřejmé, jak by si žalobkyně užití mírnějších opatření představovala, nebyla-li schopna uvést adresu svého pobytu, nehledě k absenci jakékoli její vazby k ČR. Již proto nelze uvažovat o opatřeních, která předpokládají, že se bude žalobkyně zdržovat na nahlášené adrese za účelem kontroly, nebo že se bude žalované hlásit, apod. Nemá-li žádné finanční prostředky, není možné využít možnost finanční záruky. Městský soud uzavřel, že v případě žalobkyně by užití zvláštních opatření nebylo namístě a dostačující, protože se lze důvodně domnívat, že by je žalobkyně nedodržovala.

[7] Proti tomuto rozsudku podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasací stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka v žalobě namítala, že žalovaná pouze zcela formalisticky posoudila možnost uložení mírnějších opatření. Stěžovatelce ani nebylo umožněno vyjádřit se k ochotě podrobit se zvláštním opatřením. V této souvislosti namítá, že cizinec při výslechu netuší, co bude následovat nebo že bude zajištěn. Neví, že zvláštní opatření by měla sloužit jako záruka namísto omezení osobní svobody, a v okamžiku zadržení pochopitelně nedisponuje žádnou větší hotovostí. U cizinců je také běžné, že ví, kde bydlí, nepamatují si jen názvy ulic. Z formálního poučení nejsou schopni rozpoznat, co se po nich vlastně chce.

[9] Stěžovatelka připouští, že ze Švýcarska byla vypovězena, domnívá se však, že zajištění bylo nadbytečné a nepřiměřené. V každém jednotlivém případě je třeba zvažovat, do jaké míry si je cizinec vědom, že porušuje právní předpisy a případně čím. V jejím případě je nutno vážit fakt, že švýcarské rozhodnutí nesplňovalo požadavky českých právních předpisů; stěžovatelce nebylo rozhodnutí přeloženo. I když českým orgánům nepřísluší posuzovat zákonnost cizozemských rozhodnutí, měla žalovaná při rozhodování, zda je nutné stěžovatelku zajistit, přihlídnout k tomu, že stěžovatelka neznala smysl povinnosti uložené jí švýcarskými orgány. S obdobnou námitkou se městský soud nevypořádal.

[10] Městský soud nezohlednil, že žalovaná nevycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, a napadený rozsudek nepřesvědčivě zdůvodnil. Stěžovatelka trvá na tom, že žalovaná porušila § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu a také povinnost řádně, přesvědčivě a přezkoumatelně odůvodnit své rozhodnutí. Městský soud pak nedostal požadavkům kladeným na rozhodnutí správních soudů judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46, č. 1109/2007 Sb. NSS, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS) a Ústavního soudu (nálezy ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1995 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), protože některé námitky bez povšimnutí přešel a napadený rozsudek řádně neodůvodnil. Tím porušil právo stěžovatelky na spravedlivý proces. Především se městský soud nevypořádal s žalobními námitkami týkajícími se možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[11] Současně ovšem stěžovatelka také nesouhlasí s vypořádáním výše uvedených námitek. Připomněla, že zajištění, jakožto omezení osobní svobody, představuje až poslední institut, kterého by mělo být vůči cizinci užito. V dané věci však neexistují žádné okolnosti, které by jeho použití odůvodnily.

[12] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[16] Dále je třeba připomenout, že povinností soudu není výslovně reagovat na každé žalobní tvrzení, postaví-li soud své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační pozice žaloby (k tomu srov. například náleze Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudky tohoto soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013 - 125, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19).

[17] Nejvyšší správní soud má za to, že výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti napadený rozsudek splňuje. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakých ustanovení městský soud vycházel, i jakými úvahami byl při svém rozhodování veden. Městský soud se dostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami, včetně námitek týkajících se (ne)vědomosti stěžovatelky o jejím protiprávním jednání, existence důvodu zajištění, jakož i možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jeho úvahy jsou v nyní posuzované věci dostatečně zřetelné a logické. Jedná se tedy o rozsudek přezkoumatelný, opírající se o konkrétní ustanovení zákona i relevantní judikaturu, což ostatně dostatečně ilustruje podrobné shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku v bodech [2] až [6] výše, stejně jako fakt, že stěžovatelka i přes tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozsudku s jeho závěry věcně polemizuje. Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není naplněn.

pokračování

[18] Stěžovatelka dále městskému soudu vytýkala, že aproboval postup žalované, která dle stěžovatelčina názoru nevycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a porušila základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu. V tomto ohledu ovšem stěžovatelka ustala na obecně formulovaných výhradách. Je vhodné připomenout, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je řízení o kasační stížnosti ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumu, ale i obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Rozsudek krajského (městského) soudu je totiž přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73).

[19] Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského (městského) soudu. Podle rozsudku tohoto soudu 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 - 40, je stěžovatel povinen v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský (městský) soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována. Na formulaci kasačních námitek lze obdobně vztáhnout závěry, které vyslovil rozšířený senát tohoto soudu ve vztahu k náležitostem řádného žalobního bodu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS. Z tohoto rozhodnutí se podává, že líčení skutkových okolností nemůže být pouze „*typovou charakteristikou určitých ,obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem [...] Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (srov. také rozsudky rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2008 Sb. NSS, či ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3 Azs 66/2017 - 25, č. 3733/2018 Sb. NSS). S ohledem na právě uvedené lze konstatovat, že shora specifikovaná část kasační stížnosti je formulována natolik obecně, že ji není možné vůbec považovat za kasační námítka ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.; touto argumentací se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat.

[20] Ze stejných důvodů se kasační soud nemohl zabývat ani nesouhlasem stěžovatelky s věcným posouzením jejích námitek týkajících se možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a existence důvodů pro zajištění (viz bod [8] výše). Stěžovatelka se totiž i v této části kasační stížnosti omezuje na prostý nesouhlas s názorem městského soudu, aniž by s jeho závěry jakkoli polemizovala.

[21] Stěžovatelka dále trvala na tom, že žalovaná nedostatečně a pouze formalisticky hodnotila možnost použití zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a že stěžovatelce neumožnila vyjádřit se k ochotě podrobit se těmto opatřením. Obdobnou námitkou se zabýval již městský soud na str. 8 až 9 napadeného rozsudku, kde konstatoval, že žalovaná se vyjádřila ke všem druhům zvláštních opatření, která připadala v úvahu, a odůvodnila, proč k nim nepřistoupila. Z protokolu o výslechu stěžovatelky také seznal, že žalovaná stěžovatelku dostatečně informovala o možnosti uložení zvláštních opatření. S těmito závěry městského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti nikterak nepolemizuje; naopak jen jinými

slovy parafrázuje své žalobní námitky. Nejvyšší správní soud se proto omezil toliko na posouzení přezkoumatelnosti těchto závěrů, a to s výsledkem výše konstatovaným.

[22] Nad rámec výše uvedeného lze dodat, že ze str. 4 protokolu o podání vysvětlení ze dne 27. 5. 2020, č. j. KRPA-135886-13/ČJ-2020-000022-ZZC, se podává, že žalovaná stěžovatelku poučila o možnosti nahradit zajištění zvláštními opatřeními podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka nato odpověděla, že nemá žádnou adresu pobytu, nemá místo, kde by se mohla zdržovat a není schopna se policií hlásit; v tuto chvíli také nemá finanční prostředky. Tyto informace pak žalovaná promítla do posouzení možnosti uložení alternativních opatření, jemuž se zevrubně věnovala na str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí.

[23] Argumentaci, že cizinec podstatě poučení o možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve skutečnosti nerozumí, protože neví, jaký je jejich smysl a proč je v tomto ohledu policií dotazován, stěžovatelka uplatnila poprvé až v kasační stížnosti, ačkoli jí nic nebránilo uplatnit tyto námitky již v žalobě. Z pohledu kasačního řízení se tedy jedná o námitky nové, které Nejvyšší správní soud nemohl posoudit pro jejich nepřipustnost (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[24] Stěžovatelka konečně namítala, že zajištění bylo nepřiměřené s ohledem na skutečnost, že nevěděla o svém protiprávním jednání, a neměla tak úmysl mařit jakékoli rozhodnutí. Tato námitka ovšem směřuje mimo vlastní zákonný důvod zajištění v dané věci. Stěžovatelka byla totiž zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že je vedena v informačním systému smluvních států. Obava z maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění je samostatným důvodem zajištění, upraveným v § 124 odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Pojmovým znakem tohoto důvodu zajištění je tedy úmysl cizince nerespektovat správní vyhoštění, který musí být správním orgánem prokázán. Naopak v případě zajištění podle § 124 odst. 1 písm. e) postačí (vedle naplnění hypotézy v návěti tohoto ustanovení) pouhá skutečnost, že cizinec má záznam v schengenském informačním systému. Namítá-li tedy stěžovatelka, že si nebyla vědoma povinnosti opustit celý schengenský prostor, a tedy netušila, že vycestováním do ČR maří výkon rozhodnutí švýcarského migračního úřadu, pak se její argumentace zcela míjí s rozhodovacími důvody žalované i městského soudu, jež spočívaly primárně v tom, že stěžovatelka byla s okamžitou účinností vyhoštěna ze Švýcarska a schengenského prostoru na dobu 3 let a byla vedena v Schengenském informačním systému jako cizinec, kterému má být odepřen vstup na území smluvních států.

[25] Je pravdou, že v nyní projednávané věci městský soud i žalovaná hodnotily věrohodnost stěžovatelky a okolnosti nasvědčující tomu, že by mohla mařit výkon vyhoštění uloženého švýcarským rozhodnutím. Tyto úvahy se ovšem neupínaly k posouzení existence důvodů pro zajištění, ale toliko posouzení, zda by použití zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vůbec mohlo zajištění nahradit. Šlo o jedno z kritérií, které žalovaná vzala v potaz při zvažování, zda lze o použití tohoto institutu uvažovat.

[26] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[27] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením

pokračování

vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu